

1962

GEGUŽIS

Nr. 5

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Gegužio malda — El. Buračaitė	3
Dovana mamutei — Pušėlė	4
Mieloji mama! — Zig. Gavelis	6
Žibuoklė — Stasys Jakštas	8
Be žvaigždučių — Linvydas Inga	9
Baltijos jūra — Alė Bajoraitė	11
Pavasaris Lietuvoj — Pr. Alšėnas	12
Mamytei — Jonas Minelga	14
Linksmiau	15
Greitakalbiai	15
Vyskupas Vincentas Borisevičius	16
Kas aš būsiu užaugęs — A. Pakalniškis	18
Obelaitė — Stasė Slavinskienė	19
Ar žinai	20
Algis ir Alytė	21
Lėlių motina — N. Butkienė	22
Penkmeteį — Saulenė	23
Motiniai — Stasys Džiugas	25
Truputį pagalvok (mislės)	26
Žuvytės galvosūkis	27
Pas skaitytojus	28
Laiškai "Eglutei"	30
Mūsų kūryba	30
Vasaros stovyklos	31
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

GEGUŽIS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
"Žvaigždės" kl. — 3, 14.
Ses. M. Kristina — 7, 12, 24.
P. Osmolskis — 15, 20.
E. Imbrasaitė — 16, 17, 21.
M. Pakalniškytė — 18.
A. Simutyte — 19.
B. Kerbelienės foto — 23.
A. Kaupas — 30.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

GEGUŽIO MALDA

El. Buračaitė

Tie žiburėliai, žiburiai
Tyliais gegužio vakarais
Lyg meldžiasi, žvakelėmis maldoje mirga,
O smulkūs, mėlyni žiedeliai sidabru pravirkę...

Marija, Tu švenčiausias šio gražaus gegužio žiede,
Čia ne paukštytis mažas gieda,
Tik mūsų širdys baukščios prašo,
O nepalik šitos našlaitės žiedo ašarose!...

DOVANA MAMUTEI

Pušelė

Gailutė buvo gera mergytė. Ji labai mylėjo savo mamytę, tėvelį ir Rainiuką. Bet ir jai kartais pasitaikydavo mamytės nepaklausyti arba padaryti kokį nemalonumą.

Kartą Gailutė su drauge žaisdamos “kavotinį” su užrištom akim, ėmė ir nuvertė mamytės mėgiamiausią gėlę. Vazonas žleptelėjo, šukės pasisklaidė and grindų, o žiedų pumpurėliai atitrūkę nuo stiebelių susimaišė su žemėmis.

— Mergaitės išsigandusios spruko pro duris. Kas dabar bus, kai pamatys mamytę, — rūpinosi Gailutė.

— Gailute, žinai ką, aš niekam nesakysiu ir tu nesykyk, ir tavo mamytė nežinos, kas sudaužė gėlę, — ramino Gailutės draugė. Mergaitės nubėgo toliau nuo namo ir žaidė lauke. Bet Gailutės širdis taip daužėsi, kad net galva sukosi.

Gailutės mamutė grįžusi iš darbo, Rainį katiną rado ant sofkos susiraičiusį ir taip miegantį, kad net ūsai nejudėjo.

— O tu apuoکه! Gėlę sudaužei! — Ir kad jau vožė per šlaunį, tas vos duris spėjo surasti.

— Mano gražiausią gėlę, — apgailestavo Gailutės mamutė, rankiodama šukes ir bevystančius žiedelius.

Gailutė pamačiusi, kad mamutė jau namuos, pamažu slinko artyn. Kai pravėrė duris, mamutė jau bebaigianti valyti sofką ir žemėtą kilimą.

— Sveika, mamute, — lyg nesavu balsiuku pasveikino Gailutė. Rankas sunėrusi už nugaros stabtelėjo prie durų.

— Gailute, tavo Rainį lupau ir dar lupsiu. Šią naktį jis miegos lauke. Tikras šelmis, matyt korėsi ant lango ir sudaužė gražiausią gėlę.

Gailutę net prakaitas išpylė. Jos mielas Rainis gavo mušti! Ir nakvoti turės lauke! Ką dabar daryti, kaip išgelbėti? Bėgsiu pas mamutę ir pasisakysiu! Bet kaip baisu. Mamutė bars, o gal ir lups kaip Rainį! Kojytės kaip

stulpai sustingo vietoje. Ne. Bijau... Gal rytoj... o gal vakare, kai sukalbėsiu poterėlį, kai mamutė sakys labanaktis... tikrai tada...

Vakare Gailutė, atsiklaupusi ties lovute, labai nuoširdžiai pasimeldė ir jau norėjo pasisakyti savo nelaime, bet vėl viskas užsikimšo gerklytėje... Ne, ne dabar... geriau rytoj. Kai mamutė apklosčiusi ir pabučiavusi išėjo, Gailutei pasidarė taip graudu, kad nebeišlaikė ir panėrusi galvutę į pagalvę pravirko.

— Gailute, kas atsitiko? — Klausė sugrįžusi mamutė. Bet Gailutė nieko nesakė, tik dar garsiau raudėjo, kad net tėvelis atskubėjo.

— Kas yra, Gailute, sakyk, ko tu verki? — Rimtai paklausė tėvelis.

— Katinuko. Jis turės lauke nakvoti ir dar mušti gavo. — Ir vėl garsiai kukčiojo.

— O jei katinuką įleisiu į vidų, ar nebeverksi? — Paklausė mamutė.

— Gal... g-al ne-verk-siu. — Mamutė išėjo jieškoti Rai niuko, o tėvelis atsisėdęs ant krašto lovos dar paklausė:

— Gailute, ar tu tikrai katinuko taip verki?

MIELOJI MAMA!

Zig. Gavelis

*Tiek daug pavasario žiedų ant medžių:
Daug pievose, daržely, miško pakraščiuos.
Surinkčiau aš žiedus į vieną puokštę, nuostabią ir gražią,
Jei grįžtum žemėn, mama, bent pasisvečiuot...*

*Tiek daug į tėviškę parskrido paukščių:
Daug soduose, daug girioj ir laukuos.
Visus pavasario paukščius vieną pulkan sušaukčiau,
Kad tik grįžimas tavo būtų mielas ir jaukus.*

*Kapų tyloj kaštanai vėl sustingo ramūs,
O žvakių, žvakių milijonai — ir kas jas suskaičiuos?
Ateik, ateik, — širdim meldžiu, — mieloji mama,
Dar ši pavasarį, dar ši gegužį, bent pasisvečiuot...*

-
- Tikrai. Mamutė manė, kad jis gėlę sudaužė.
— O ar ne jis?
— Ne.
— Ar tu žinai, kas sudaužė? — Klausė tėvelis.
— Žinau.
— O kas?
— Aš, žaisdama su Genute.
— Tai kodėl nepasakei mamutei?
— Bijoju, mamutė taip mylėjo tą gėlę, jei žinos, kad
aš sudaužiau, manęs nemylės, — dar vis kukčiodama pa-
sakojsi tėveliui.
— Gailute, nereikia bijoti. Mamytė myli gėles, bet Gai-
lutę dar labiau negu gėles. Žinai ką, Gailute, ši sekmadienį
Motinos Diena. Rytoj šeštadienis, aš neisiu į darbą, mudu
nuvažiuosime į gėlyną, nupirksime mamutei dar gražesnę
gėlę. Motinos Dienos rytą tu padovanosi ir pasisakysi ma-

mutei, kaip ten viskas buvo su ana gėle. Mamutei labai patiks, kai tu viską teisingai pasakysi. O dabar, vaikuti, būk rami ir miegok.

Sekmadienio saulė slinko padange, bučiavo rasotas pievas, ežero bangas ir nuraudusi dangstėsi debesėliais. Kvepiančios alyvos smelkėsi pro atvirą langą ir mojo bitei. Gailutė tvirtai laikydama didžiulę gėlę, tėvelio lydima, nuskubėjo į mamutės kambarį.

— Mamute, tau gėlytė. — Ir atsisuko į tėvelį. Tėvelis mirktelėjo ir nusišypsojo. Gailutė, įgavusi drąsos, pridėjo: — o aną gėlytę ne Rainis sudaužė, bet aš žaisdama. — Ir apkabinusi pabučiavo mamutę.

— Gailute, kokią mielą dovaną man davei Motinos Dienos proga! Tu mano angelėli, stenkis visada būti atvira ir gera, — kalbėjo mamutė glausdama Gailutę. — O dabar skubėkim į bažnytelę, jau laikas.

Gailutė šokinėjo iš džiaugsmo, o Rainis murkė ir glaudėsi prie jos.

ŽIBUOKLĖ

Stasys Jakštas

Iš rojaus nedrąsi
Dausų aš takeliu
Ritausi, kaip visi,
Po gandro sparneliu.

Žibuoklės žiedeliu
Aš žemėn nukritau — — —
Dairaus ties upeliu,
Akutėmis vartau, —

Gi, žiūriu, takeliu
Prisiartina mama:
— Nijole, negaliu
Nurimti laukdama

Tavęs ties lopšeliu,
Ateinančios verksmu,
Pirmuoju žodeliu,
Ir laime, ir džiaugsmu.

Viltim aš nušvitau,
Lyg pasakos sapne,
Kai širdį pajutau,
Priglaudusią mane.

Jutau, troškimas tas,
Toksai gilus mamos,
Nuo pat dangaus skliautų
Lydėjo į namus,

Kur aš su tėveliu,
Mama ir senele
Su metų žingsneliu
Užaugsiu dukrele.

BE ŽVAIGŽDUČIŲ

Linvydas Inga

— Jasius, Ginto draugas, šiandien pas mus atėjo prisisekęs prie atlapo nedidelį kaspinėį. Gilė pirmoji pastebėjo:

— O kas čia? — paklausė. — Rausva ir balta. Aš tokio dar nemačiau.

— Tai tautinė vėliavėlė, — pabraukė Jasius per atlapą.

— O kodėl joje nėra žvaigždučių?

— Kokių žvaigždučių? — įsiterpė Gintas.

— Amerikoniškų. Kur raudona ir balta, turi būti ir žvaigždu-tės. Aš žinau.

— Tu nieko nežinai, — užkirto Gintas. — Čia vėliava ne ame-rikoniška, o lenkiška.

— Lenkiška? — patempė lūpą Gilė. — o kodėl lenkiška?

— Šiandien mūsų šventė, — išsitempė Jasius. — Gegužės Tre-čioji. Visi lenkai ją švenčia.

— Ar tu lenkas? — neatstojo Gilė.

— Mama sako, kad aš lenkas.

— O tėtė? — neatleido Gilė.

— Tėtė? Jis nieko man nesako. Bet jis moka ir lietuviškai, — pasigyrė Jasius. — Kai kada ir padainuoja.

— Ar tau patinka?

— Aš nežinau, — truktelėjo pečiais Jasius. — Aš nemoku lietu-
viškai.

— O kaip jūs namie kalbatės?

— Angliškai.

— E, mes tai lietuviškai. Tik Gintas kartais... Bet aš moku ir angliškai. Matai!

— Matau, matau, — pyko Gintas, kam Gilė jį užkliudė. — Tu čia nesipainiok! Eik pas savo Pėdą!

— Aš eisiu su jumis, — spyrėsi Gilė. — O kur jūs eisit?

— Tu ten neisi! — stūmė ją Gintas šalin.

— Mama, mama! Gintas vėl išeina. Su Jasium! — apskelbė Gi-
lė visiems namam.

Bet mamos viduje nebuvo. Buvo išėjusi kieman gėlių sodinti. Ten pat sukinėjosi ir mūsų katinas Pėdas. Niekas Gilės šaukimo ne-
girdėjo. Tiktai Gintui ir Jasiui beišeinant, aš abudu sutikau duryse.

— Tai kur dabar? — paklausiau.

— Jie nesisako, — tuoj paskundė Gilė. — Ir manęs neleidžia. Aš noriu.

— Tu dar permaža su jais eiti, — pasakiau. — Ir Gintas liks namie. Vakar buvo išėjęs.

Jasius suprato, kad aš Ginto neleidžiu. Gintas nususuko grįžti vidun. Buvo nepatenkintas.

— Mister, — kreipėsi į mane Jasius, — leiskite Gintą eiti. Jis man pažadėjo, kad ateis į mūsų šventę, kai aš buvau jūsų šventėje.

— Taip, tėtė, Jasius buvo Vasario 16 minėjime, — paaiškino man Gintas.

— O šiandien koks minėjimas?

— Gegužės Trečiosios... Lenkų.

— Jasius turi ir kaspinėlių lenkišką, — parodė Gilė pirštuku. — Tik be žvaigždučių.

— Ir mūsų vėliava be žvaigždučių. Ne visos tautos jas turi. Tu nesupranti, — murmėjo Gintas, nunėręs galvą. — Aš noriu eiti, tėtė. Aš žadėjau.

— Suprantu. Gali eiti, — leidau. — Bet turėsi man papasakoti, ką matei ir girdėjai.

— Taip, tėtė! — nudžiugo Gintas.

— Good-bye, Sir! — išreiškė savo pasitenkinimą ir Jasius.

Kai jiedu dingę mums iš akių, Gilė susirūpino:

— Bet, tėtė, jie kalbės angliškai.

— O kaip kitaip, jei vienas nemoka lietuviškai, o kitas — lenkiškai.

— Bet Gintas ten nieko nesupras. Minėjime.

— Nesirūpink, Jasius paaiškins. Tu vis rūpinies Gintu, o jis ima ir tave apstumdo.

— Tai kas, tėtė? Aš jį myliu. Gintas geras...

Tuo tarpu prie mūsų kojų ėmė sukiotis Pėdas, užrietęs uodegą. Nežinia, iš kur jis buvo atsiradęs. Gilė susivokė:

— Matyti, mama grįžo.

— O kur ji buvo išėjusi?

— Gal į kiemą... Mama, parėjo tėtė iš darbo! — garsiai šūktelėjo Gilė.

— Aš mačiau, — atsiliepė mama virtuvėje. — Bet mačiau, kad Gintas su draugu išėjo. Kam leidai? Negalėjo pabūti namie. Kai tik vakaras, tai ir išsliuogia. Vis su tuo Jasium! Kur jie išsitrenkė?

— Mama, jie išėjo į minėjimą, — pasiskubino paaiškinti Gilė.

BALTIJOS JŪRA

Alė Bajoraitė

Kur mėlyna Baltijos jūra
Skalauja smėlėtus krantus,
Kur gintaras žiba auksinis,
Ten kraštas yra mūsų brangus.

Ta jūra didinga vaitoja,
Ji gailis tėvynės sūnų,
Nes kraujas mūsų brolių artojų
Jos vandenį dažo sūrius.

— Į kokį minėjimą?

— Lenkų.

— Lenkų? — nustebo mama. — Dar ką išrado. O ką jis ten veiks lenkiškai nemokėdamas.

— Jasių paiškins.

— Tu man čia neaiškink, — sudraudė mama Gilė. — Aš klausiu tėtės.

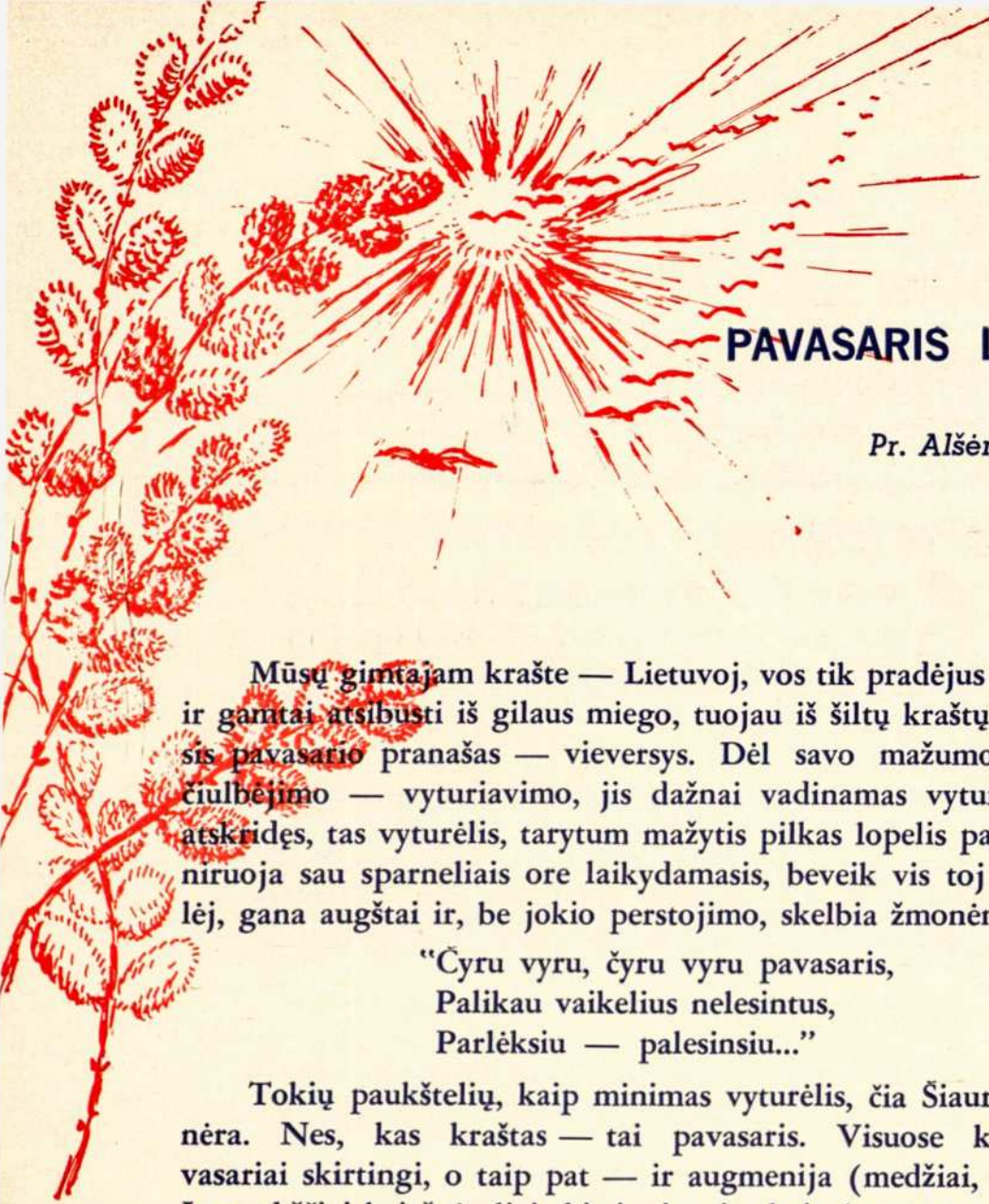
— Šiandien yra lenkų šventė — Gegužės Trečioji, — aiškinau. — Gintas žadėjo nueiti, kai Jasių buvo atsivedęs į Vasario 16. Negalėjau neleisti. Tegu vaikai mokosi pažinti savo tautų šventes. Kiekvienai tautai sava šventė yra brangi. Gerai, kad jie pagerbia vienas antro šventes. Kai užaugs, tai ir abi tautos labiau suartins.

— Nežinia dar kas bus, kai užaugs, — suabejojo mama. — Vaikas gali tik susimaišyti.

— To tai nebijau. Gintas sumanus vaikas, gerai Lietuvos istoriją pažįsta. Jam kils daug klausimų.

— Kokių klausimų? — nedrąsiai vėl atsiliepė Gilė.

Palaukime ir pamatysime, ar jis supras, kuo mūsų Vasario Šešioliktoji skiriasi nuo lenkų Gegužės Trečiosios.

PAVASARIS LIETUVOJ

Pr. Alšėnas

Mūsų gimtajam krašte — Lietuvoj, vos tik pradėjus sniegui tirpti ir gamtai atsibusti iš gilaus miego, tuojau iš šiltų kraštų grįžta mažasis pavasario pranašas — viversys. Dėl savo mažumo ir savotiško čiulbėjimo — vyturiavimo, jis dažnai vadinamas vyturėliu. Ką tik atskridęs, tas vyturėlis, tarytum mažytis pilkas lopelis padangėje, planiruoja sau sparneliais ore laikydamasis, beveik vis toj pačioj vietoj, gana augštai ir, be jokio perstojo, skelbia žmonėms pavasarį:

“Čyru vyru, čyru vyru pavasaris,
Palikau vaikelius nelesintus,
Parlėksiu — palesinsiu...”

Tokių paukštelių, kaip minimas vyturėlis, čia Šiaurės Amerikoje, nėra. Nes, kas kraštas — tai pavasaris. Visuose kraštuose pavasariai skirtingi, o taip pat — ir augmenija (medžiai, gėlės, žolės). Ir paukščiai bei žvėreliai skirtingi, taip, kaip ir patys pavasariai. Juk ir pavasarių yra visokių. Skirtingi pavasariai yra mūsų mylimam krašte — Lietuvoj, skirtingi čia Amerikoje, o Jūs — mielieji vaikučiai, pergyvenat dargi ir savo pavasarį, kuris bene gražiausias šioje žemėje. Žmogaus gyvenimo pradžia, jeigu ji gražiai tvarkoma, yra begaliniai graži, spalvinga, tarytum puikiausia gėlė.

Vyturėlis yra labai nedidelis, pilkas paukštelis. Kodėl pilkas? Dievulis, matyt, todėl jį sutvėrė tokiu, kad jis, susikrovęs lizdėlį prie pilkų žemės grumstelių, būtų nepastebimas ir išvengtų vanagų ir kitokių plėšriųjų priešų. Vanagai yra žymiai didesnio ūgio paukščiai su labai aštriais nagais ir tvirtais snapais, kurie drasko kitus paukščius ir jų mėsą maitinasi.

Kai tik išgirsta vyturėlį padangėje vyturiuojant, lietuvis ūkininkas iš pastogės traukia plūgą, smailina į kalvę nusinešęs noragą (tai

priekinį plūgo tam tikros paskirties peilį, kuris raiko, tarytum duoną, ariamą ir purenamą žemelę, kad javai geriau augtų)...

Yra dar daug daugiau tokių pranašų, kurie gražiausiais balsais ir garsais skelbia žmonėms auštantį pavasarį. Pažymėtina jų tarpe dar gegutė - gegužėlė. Ji, atskridusi ir įtūpusi į medį, tokiu labai gū-džiu, vienodu balsu ima kukuoti:

“Ku-kū, ku-kū, ku-kū...”

Iš pasakojimo atrodytų, kad tikrai jos kukavime perdaug monotonijos — vienuodumo. Tačiau josios “ku-kū” žmonėms nepabosta. Priešingai — jie gegutės kukavimą labai myli, jo laukia, o išgirdę — su dideliu įtempimu klausosi.

Gegutės kukavime esama tam tikrų akordų, primenančių tarytum kažkokią subtilią raudą, aimaną ar šiaip ką nors susijusio su graudulingumu. Daugelyje lietuviškų dainų gegutė ir jos balsas minima. Nemaža buvo sukurtų dainų ir mūsiškių partizanų, kovojusių dėl Tėvynės laisvės ir žuvusių nelygioj kovoj, įpinant ir gegutės kukavimą...

Lietuvoj, labai ankstyvą pavasarį, belaukdami gegužėlės atskrendant ir jos pirmojo užkukavimo, visi, o ypačingai vaikai, stengdavosi turėti kiek nors pinigų. Buvo galvojama, jog, jeigu gegutė pirmą kartą užkukuos be pinigų, visus metus pinigų neturėsi arba jų maža turėsi. Todėl vaikai tam reikalui pinigukus taupydavo, be reikalo neišleidinėdavo, o po pirmojo gegutės užkukavimo nusipirkdavo ką nors naudingo.

Labai įdomus paukštis dar būdavo gandrąs arba garnys. Jis, priešingai mažyčiam vyturėliui, gana didelis, labai ilgu raudonu snapu ir ilgomis (taip pat raudonomis) kojomis. O žinot, vaikučiai, kam gandrui toks ilgas raudonas snapas ir ilgos kojos? Snapas — varlėms, gyvatėms ir įvairiems šliužams ryti, kuriais jis maitinasi, o kojos — brai-dyti po balas, varlių bejieškant.

Yra ir apie garnį - gandrą lietuviškų dainelių, dainuojamų ir žaidiminiuose rateliuose naudojamų. Štai viena iš ratelinių dainelių:

“Garnys, garnys — tur ilgas kojas,
Garnys, garnys — tur ilgas kojas...
Bėgčiau, bėgčiau, kad galėčiau,
Tokias kojas, kad turėčiau, kaip garnys...”

Ir toliau, ypač vaikai, Lietuvoj — mėgdavo dainuoti:

“Garnys, garnys — tur ilgą snapą (du kartu kartoiant).

O dar toliau —

MAMYTEI

Jonas Minelga

**Atdarysiu, mama,
Tau širdies duris,
Kai rasa ant pievų
Vakare užkris.**

**Atdarysiu rytą,
Kai pabus šilai
Ir skrajos po žemę
Dievo angelai.**

**Atdarysiu širdį
Tau, mamyt, plačiai.
Sužėrės ji meile
Lyg žvaigždė, skaisčiai.**

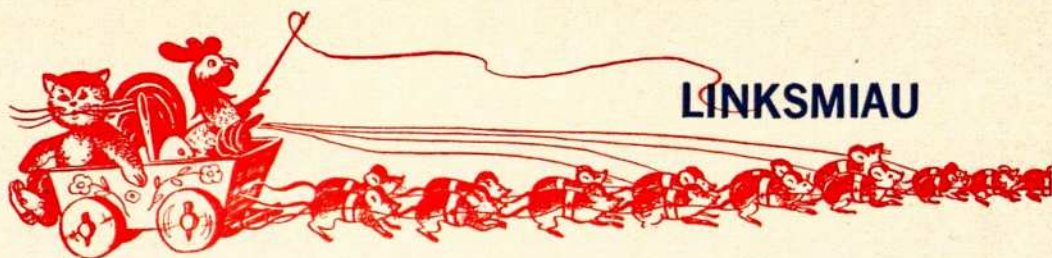
“Ryčiau varles, kad galėčiau, tokį snapą, kad turėčiau, kaip
garnys...

Žinoma, nei jie rytų tų varlių, nei ką, bet vaikams tik tyčia taip
norėdavosi apie gandrą prabilti...

Gandrus Lietuvoje visi labai mylėjo. Ūkininkai į medžus arba
ant klojimų stogų (klojimai yra tokie dideli pastatai, į kuriuos ūki-
ninkai kraudavo javus — rugius, kviečius ir kt.) užkeldavo kokias
nors senas akėčias (akėčios — tai įrankis žemei purenti), kad tie
gandrai susineštų lizdus. Ant tų akėčių dar būdavo pridedama įvai-
rių medžių šakų, kad lizdai būtų tvirti ir sunkesni, kad jų vėjas neiš-
verstų. Mat, gandrai yra daug didesni už kitus paukščius ir paukšte-
lius, todėl ir jų lizdai gana dideli.

O kiek džiaugsmo vaikams, pamačiusiems pavasarį gandrus par-
grįžtant iš šiltų kraštų! Jie, būdavo, mojuoja kepurėmis, rankomis ir
šaukia, sveikindami juos. O ir gandrai parodydavo didelį džiaugsmą,
sugrįžę į tėvynę. Jie, atsistoję ant savo lizdų, iš džiaugsmo taip kalen-
davo savo snapais, kurie gana ilgi, kad, rodydavosi, jog jie iš kažko-
kių kulkosvaidžių šaudė...

Iš Lietuvos paukščių, ypač iš pavasarinių pranašų, dar ypatin-
gai pažymėtinos pempės, lakštingalos ir kiti. Tačiau apie juos kitą
kartą...

LINKSMIAU

Garsus suomių kompozitorius, Jonas Sibelius, kartą su draugu vaikštinėjo miške. Buvo pavasaris ir įvairūs paukšteliai čiulbėjo šakose. Kompozitorius iš balso pasakydavo, kokio paukščiuko esama. Tarp melodingu giesmininku staiga išimaisė ir juodvarnio nesimpatiškas krankimas. Sibelius susiraukė. Matydamas tai draugas — tyčiomis paklausė:

— Kokių instrumentų šis pučia?

— Nepučia, kritikuoja. Tai ne muziko, o kritiko balsas, — trumpai atsakė kompozitorius.

Studentas įkalbino mergaitę nuvykti pažiūrėti šunų lenktynių. Mergaitė visu keliu buvo nekalbi. Paskui — ji pasakė:

— Aš visu keliu galvojau, kaip tamsta josi ant šunies...

Vienas iš gydytojų sako: — Norint greičiau užmigti, reikia stengtis apie nieką negalvoti.

Kitas — priešingai: — Norint greičiau užmigti, reikia galvoti, kad greitai jau reikės keltis ir į mokyklą eiti...

Jurgaitis, priejęs prie Gintautų durų, paskambina. Duris atidaro ju sūnelis Antanukas.

— Norėčiau aplankyti tavo tėvelį, — tarė Jurgaitis.

— Bet jo nėra namie.

— Kaip tai nėra? Aš jį mačiau prie lango.

— Bet ir jis pamatė jus...

Poniotė, samdydama naują auklę, pažvelgia į ją ir sako:

— Bet, ar jūs nesate per žemo ūgio būti aukle?

— Kaip tik ne. Gal net priešingai, gerbiamoji. Jeigu iš mano rankų iškristų kūdikis, jis netaip smarkiai užsigautų...

Mokytojas klausinėja vaikus, ką veikia jų tėvai. Kai eilė prieina paskutiniajam — tas atsako:

— Mano tėvelis nieko neveikia.

— Kaip tai?

— Jis tik stovi, nes yra policininkas...

Kunigas: — Pasakyk man, vaikel, ar Dievas yra šiame kambaryje?

Juozukas: — Taip, yra.

Kunigas: — O lauke?

Juozukas: — Ten jo nėra.

Kunigas: — Kodėl gi?

Juozukas: — Juk taip šalta! Šiandien 10 laipsnių žemiau nulio...

Nuėjęs į svečius Valentinas susižavi Giraičių sūneliu:

— Koks dailus berniukas! Akys mamos, nosis — tėvelio...

— O kelnės — vyresnio brolio! — pastebi pats berniukas.

GREITAKALBIAI

Pamėginkit, vaikai, greitai pakalbėti, tardami šiuos žodžius; o mes paklausysime — kaip Jums seksis?

Bliūdas prūde plūduriuoja, tame bliūde putra, ant tos putros puta.

Ėjo vilkas pro kapus, pro kapines.

J. E. VYSKUPAS

VINCENTAS

BORIS-ŠVENČIUS

Jis gimė Vilkaviškyje, Lietuvoje, 1887 metų lapkričio 23 dieną. 1910 metais Vincentas buvo išventintas kunigu ir 1940 metais konsekruotas Vyskupu.

Jis buvo visiems žinomas kaip labai pamaldus ir švento gyvenimo žmogus. Kada komunistai užėmė Raudėnus, išniekino tabernakulį, nuwetė Švenčiausiąjį Sakramentą ant žemės ir užsidėjo liturginius rūbus.

Jis nepyko, bet meldėsi
už juos dar karščiau.

Vėliau komunistai kan-
kino ir pasmerkė jį mirti.

Tardymo metu jis bu-
vo tvirtas ir drąsus. Kai
vienas komunistas pasa-
kė jam:

— Anksčiau tu buvai gerbiamas, o dabar tu esi niekas,
— vyskupas Vincentas Borisevičius atsakė:

— Jūsų pergalė trumpa. Ateitis priklauso man. Kris-
tus ir mano Tėvynė Lietuva laimės!

KAS AŠ BŪSIU UŽAUGĖS

Aš jau dabar galvoju, kas aš būsiu ateityje . . .

Kiekvienas žmogus turi kuo nors būti, nė vienas negali nieko veikti. Net ir valkata ką nors daro — jis valkatauja. Už tai aš jau dabar galvoju, kas aš būsiu ateityje.

Mano pasirinkimai iki šiol keitėsi. Kai dar mažas buvau, tėvelis man pasakojo apie Lietuvos kariuomenę ir kaip Lietuvą pavergė komunistai. Vieną kartą jis parodė man generolo Raštikio paveikslą. Tada aš pradėjau norėti būti vadu. Paskui tėvelis pasakojo kaip kareiviai miršta. Pradėjau bijoti būti kareiviu, kad priešai mane nenušautų. Ir tokia keista mintis taip baigėsi, nes kareivių nebuvęs nė vadu nebūsi.

Dabar aš noriu būti kunigu. Noriu būti kaip dėdė Algirdas. Jau tarnauju Mišioms, kad tokiu būdu galėčiau ruoštis būti geru kunigu.

Labai yra galima, kad mano nuomonė dar pasikeis ir aš kuo nors kitu būti norėsiu, tačiau šiandien aš galvoju, kad užaugęs aš būsiu kunigas.

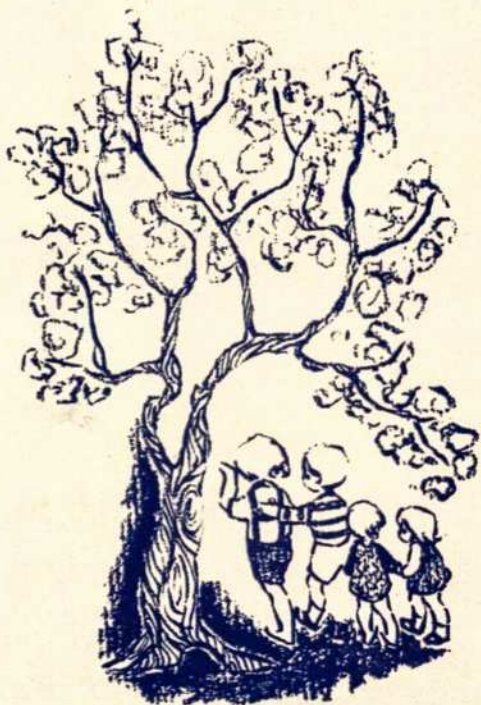
Aleksas Pakalniškis
(11 metų)

OBELAITĖ

Stasė Slavinskienė

**Augo sode obelaitė
Ir gražiai žydėjo;
Nuo baltųjų žiedužėlių
Sodelis kvepėjo.**

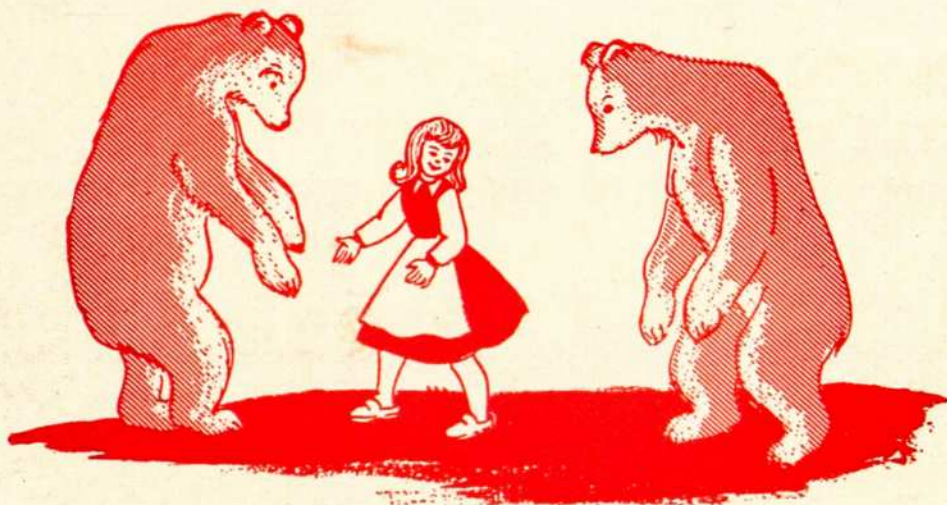
**Kai atėjo rudenėlis
Ir pagelto lapai,
Krito rausvi obuolėliai
Ant saulėto tako.**

AR ŽINAI...

Apie pelikanus?

Patirta, kad pelikanai žvejoja žuvis, apsupdami jas būriu prie kranto. Sugautas žuvis pelikanai krauna po kaklu į tam tikrus maišelius. Išlipę į krantą — žuvis “broliškai” tarpusavy po lygiai pasidalina ir tada kiekvienas traukia į savo lizdą. Būdinga, kad pelikanai moka ne tik “skaičiuoti”, bet atsižvelgia ir į žuvies didumą. Jeigu žuvis didelė, tai paskaitoma atitinkamam skaičiui mažų ir tokiu būdu pelikanai vienas kito nenuskriaudžia, net ir tokiu atveju, jeigu kuriam iš būrio tą dieną nepavyksta pagauti žuvies.

Apie baltuosius lokius?

Jie medžioja ruonius eketėse. Pamatęs ruonį, baltasis lokys palendąs po ledu ir kai ruonis lipa iš eketės ant ledo, lokys išlendąs iš paskos ir ruonį pagriebiąs. Taip ir vyksta kova už būvį.

ALGIS IR ALYTĖ

Džiaugias, gėrisi mama,
Štai užaugs jai parama:
Jūs pažistat ją visi,
Tai Alytė mūs darbšti.

Mėgsta švara, tvarką ji,
Darbininkė nuostabi;
Priejuostėle pridengta,
Jos suknelė liks balta.

Gerai įpročiai visiems
Reikia išgyt patiems,
Nes be darbo niekados
Neįvesime tvarkos.

Baigęs tvarkymus visus,
Algis valosi batus.
Žaisti su draugais suspės,
Betgi batai jo blizgės.

LĖLIŲ MOTINA

N. Butkienė

Pirmą dieną mamytė atvedė savo dukrytę Barbutę į vaikų darželį. Atsisveikindama ji jai tarė:

— Dabar, Barbutė, tu esi mokinė. Sveikinu tave ir linkiu pasisekimo. Būk paklusni mokytojai ir draugiška mokiniams. Kada pasibaigs laikas, aš ateisiu atsiimti tave ir nuvežti namo.

Bet vos mamytė pasisuko durų link, kai Barbutė ją pavijo su pilnomis ašarų akutėmis.

— Mamytė, aš noriu su tavim. Aš bijau be tavęs čia pasilikti.

— Na, tai kasgi čia atsitiko, kad tokia didelė mergaitė apsiašarojo? Ar tau kur nors skauda? — išgirdo Barbutė už nugaros malonų balsą ir pajuto ranką ant pečių.

Bet Barbutė stipriai užsikabino už mamytės sijono ir joje paslėpė savo veidelį.

— Nedaryk man gėdos, dukrele. Jei tave užkalbino, tu turi mandagiai atsakyti, — pastebėjo jai mamytė.

Barbutė verkšlendama pakėlė savo galvutę.

— Matau, kokia tu paklusni mergaitė, — švelniu balsu vėl užkalbino ją darželio vedėja sesuo Anita. — Tavęs čia niekas neskriaus, vaikeli.

Ji davė mamytei ženklą išeiti nepastebimai iš kambario, kol ji užims Barbutės dėmesį savo pasikalbėjimu.

— Kaip tavo vardas?

Barbutė taip dar žlumbė, kad negalėjo iš karto ištarti žodžio. Staiga ji pamatė, kad mamytės jau nėra kambary, ji norėjo dar smarkiau pradėti verkti, bet prisiminė mamytės pamoką: "Jei tavęs kas nors paklaus, koks tavo vardas, tu gražiai atsakyk — Barbora Ginaitė, gyvenu Vienybės aikštėje antras numeris".

Išgirdus klausimą Barbutė susilaikė nuo verkšlenimo ir aiškiai atsakė, kaip ją mokino mamytė.

— Ot, kaip tu gražiai moki kalbėti, mano mažyte, — pasakė sesuo Anita, paglostė Barbutės galvutę ir švelniai pritraukė prie savęs.

— Ar tu turi namuose lėles? — paklausė ji.

— Taip, turiu. Viena labai didelė, viena truputį mažesnė, ir viena visai mažytė.

— Tai kiek iš viso tu lėlių turi?

P E N K M E T E I

Saulenė

Skaistaskruostė, žydraakė,
Tu, mergaitė, it plaštakė,
It sidabro spindulėlis,
Kurs per sielą ritinėjas.

Džiaugsmu tyru suokdama,
Saujoj laime nešina –
Dangaus žemei dovana.

Barbutė susimąstė ir nežinojo kaip atsakyti.

— Na, pradėkime kartu skaičiuoti, — pasiūlė sesuo Anita. — Sakai, kad viena didelė, tai sulenk vieną pirštuką ir laikyk jį stipriai sulenktą. Tai turime vieną lėlę. Viena tavo lėlė, sakai, truputį mažesnė, sulenk greitai antrą pirštuką. Tai tokiu būdu turime dabar du pirštukus, vadinasi, dvi lėles. Ar taip?

— Taip, — nedrąsiai atsakė Barbutė.

— Tu dar pasakojai, kad turi vieną mažytę lėlytę. Sulenk dabar dar vieną pirštuką. Tai dabar iš viso bus viens, du, trys sulenkti pirštukai. Vadinasi, iš viso tu turi tris lėles. Taip? Parodyk man dar kartą tavo sulenktus pirštukus ir mes kartu su tavim paskaičiuosime. Viens, du, trys. Matai, kaip greit išmokai skaičiuoti, — pagyrė ją sesuo Anita. — O dabar papasakok man apie tavo lėlytes. Ar jos taip pat moka verkti, kada tu palieki jas namuose, o pati išeini?

— Bet lėlytės nemoka verkti, — nustebusi atsakė Barbutė.

— Jos yra tavo vaikai, o tu jų mamytė. Jei tu verki, kai tavo mamytė išeina, tai gal ir jos verkia, kai tu išeini. Kai grįši namo, pasiteirauk, kaip jos elgiasi be tavęs ir man apie tai papasakok. Gerai? — nusišypsojo Barbutei sesuo Anita.

— Būtinai sužinosiu, — jau drąsiau, nustojus verkti, atsakė Barbutė, — ir Jums pasakysiu.

Barbutė pirmą kartą tiesiai pažiūrėjo į geras sesers akis ir jai iš karto pasidarė lengva ant širdelės. Ji pajuto, kad sesuo Anita jai tokia pat gera ir maloni, kaip ir jos mamytė. Barbutė prisiglaudė prie jos ir meiliu balseliu pažadėjo.

— Aš čia daugiau nebeverksiu.

Nuo to laiko Barbutė linksma ir drąsi ateidavo į darželį.

Grįždama namo, ji pamėgdžiojo sesers Anitos balsą, klausdavo lėlytes, ar jos neverkė jai nesant. Be to, mokindavo lėlytes skaičiuoti: viens, du, trys.

Vieną dieną sesuo Anita pasakė:

— Vaikai, neužilgo bus "Motinos diena". Ši šventė visada būna sekmadienį. Kiekvienas iš jūsų turite prisiruošti gražiai pasveikinti savo mamytę ir kuo tik galite padėti jai tą dieną, kad ji turėtų pilną poilsį ir tik džiaugtųsi savo gerais vaikais.

Nuo tos dienos prasidėjo rimtas prisiruošimas Motinos dienai. Sesuo Anita mokė vaikus dainuoti, išmokti atmintinai sakyti eilėraštį, paruošti rankdarbį ir net pašokti tautišką šokį. Viskas buvo pritaikinta motinai pasveikinti.

— Barbutė, — pasakė sesuo Anita, — tu turi net tris lėles, tai žaisk su jomis dabar taip, būk tu esi jų mamytė, o jos tavo vaikučiai.

Mokyk jas tą, ką aš čia tave mokinu. Tokiu būdu tu greičiau ir lengviau pati išmoksi ir tikrai daugiau neužmirši nei eilėraščio nei dainų bei šokių. Pamėgink.

— Būtinai pamėginsiu, — vėl paklusniai prižadėjo Barbutė.

Bet namuose jai nelengva buvo tą atlikti. Ji padalino savo uždavinius tarp lėlių. Su viena ji šoko, su antra dainavo, su trečia kartojo eilėraščių...

Štai atėjo lauktas sekmadienis — "Motinos diena". Prieš einant savo mamytę sveikinti, Barbutė nutarė dar kartą greit pakartoti su savo lėlėmis.

Vargšė Barbutė bešokdama taip pavargo laikydama savo didžiausią lėlę, kad net lėlė išskrido iš jos rankų ir puolė ant žemės. Antrą lėlytę Barbutė negalėjo priversti dainuoti, o trečią kartoti eilėraščio.

— Oi kaip sunku būti motina, — sudejavo Barbutė.

Pavargusi ji paliko visas savo lėles kambario vidury ant grindų ir pati nubėgo pas savo mamytę.

MOTINAI

Stasys Džiugas

Tavo vardą mini ramunėlė
Ir miškų žibutė mėlyna.
Ten toli, toli prie Nemunėlio,
Kai ateina Motinos diena.

Skardžiai pragysta tenai vyturėliai,
Dar saulutei miegant pataluos . . .
Vaikai džiaugės — dideli ir mažutėliai,
Kol visi laimingi buvome namuos . . .

Tau gėlių įteikdavom kiekvienas.
Prašėme: gyvenk, gyvenk ilgai . . .
Už kančias Tau meilę davė Dievas —
Saugok ir globok mus amžinai . . .

TRUPUTĮ PAGALVOK

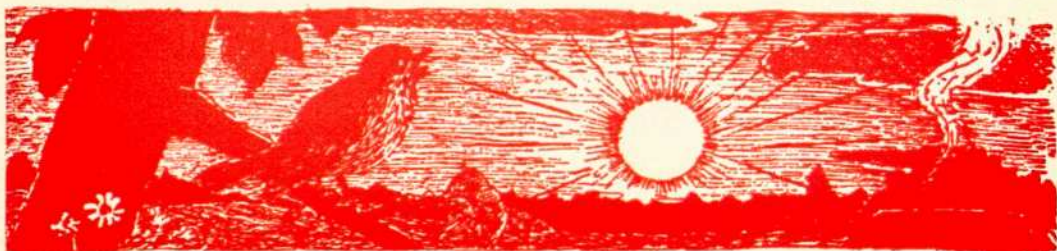

MISLĖS

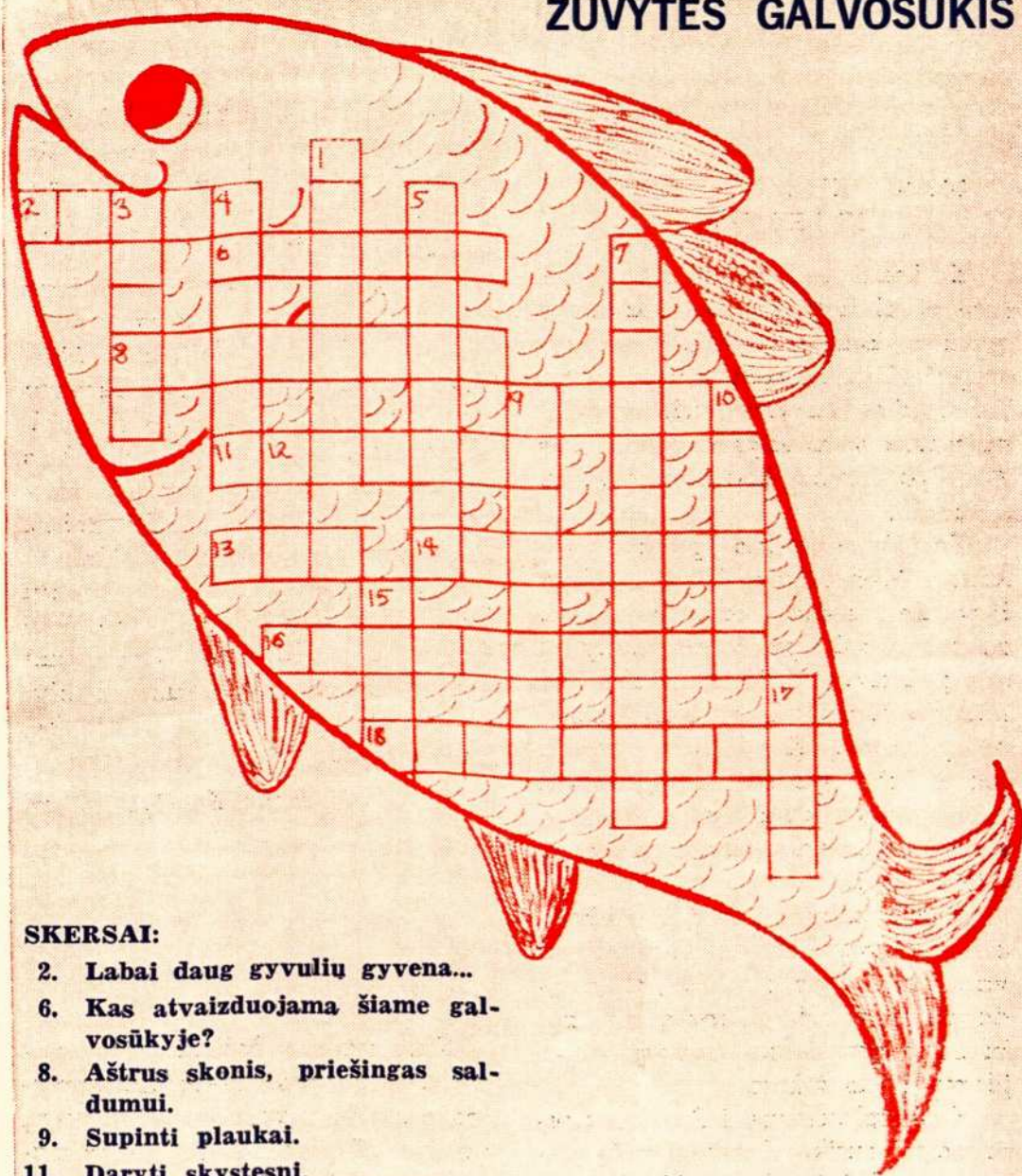
Prisiuntė Pr. Alšėnas

1. Ievutė kalnuota, lazdelė rainuota.
2. Išsoko parakas iš balto akmenio, jo drabužiai — nei austi, nei siūti.
3. Kitus maitina, o pats — niekados nevalgo.
4. Ant dangaus rėtis, ant žemės skėtis, aruode paršiukas, daržinėj ėriukas.
5. Už žemę didesnis, už pupą mažesnis, tamsoje matosi, šviesoje nesimato.
6. Eina du juodvarniai kranksėdami.
7. Didelė šeimyna, mažai tesuvalgo.
8. Striumbis rumbis, aukso ragas, per tą ragą saulė teka.
9. Dviem pupom visus laukus užsėja.
10. Anoj pusėj beržinėlio taleliuja šokinėja.
11. Dešimt dirba, o ką uždirba — trisdešimt du suvalgo.
12. Brenda per upę — neprigeria, lenda per ugnį — nesudega.
13. Stambus aukso ragas, tame rage saulutė teka.
14. Šimtu vyta, šimtu pinta, šimtu pavijota.
15. Dvi kiaulaitės, keturios uodegaitės.
16. Pavasarį geltonas, rudenį baltas.
17. Vienas laukia nakties, kitas — dienos, o šiam trečiam — lygu diena, lygu naktis.
18. Eina, eina — niekur nenuėina; muša, muša — nieko neužmuša; rodo, rodo — ir visada tik į save.

(Atsakymai psl. 31)

ŽUVYTĖS GALVOSŪKIS

SKERSAI:

2. Labai daug gyvulių gyvena...
6. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje?
8. Aštrus skonis, priešingas saldumui.
9. Supinti plaukai.
11. Daryti skystesnį.
13. Indo auselė.
14. Maži žali augalėliai (panašūs į žolę), kurie auga drėgnose vietose arba ant šiaudinių stogų.
16. Pamažu verkti.
18. Ispaustas oficialus ženklas.

ŽEMYN:

1. Žuvis gaudyti.
3. Varnų šeimos paukštis su baltomis plunksnomis sparnuose.

4. Uždarais krantais netekančio vandens plotas.
5. Didelis bėgiojantis šiltųjų klauštų paukštis (strutis).
7. Vaistų paruošėjas ir pardavėjas.
9. Paukščiai ir žuvis jas mėgsta.
10. Šliaužti kur slidu.
12. ..., ko, kam, ką, kuo.
15. Styginis muzikos instrumentas.
17. Pelkė.

(Atsakymai psl. 31)

PAS SKAITYTOJUS

LOS ANGELES, CALIF.

MANO KELIONĖ LAIVU IR LĖKTUVU

Kadangi mano broliukas, sesutė ir aš lietuviškoje mokykloje gerai mokėmės, tėvelis ir mamytė pažadėjo nuvežti mus į Catalinos salą. Tai yra graži sala Didžiajame vandenyne, netoli Los Angeles krantų. Tos dienos labai laukėme.

Turėjome keltis penktą valandą. Mes pasiruošėme ir išvažiavome į uostą. Ten reikėjo kiek palaukti, kol galėjome sulipti į laivą. Laivas didelis, gražus. Iš kamino rūko dūmai. Laive buvo daug žmonių. Kai laivas pradėjo judėti, labai garsiai sušvilpė, kad mūsų ausys suskandėjo. Sutikęs kitą laivą, irgi sušvilpė, tik ne taip garsiai.

Mes plaukdami matėme skraidančių žuvų. Išskyla žuvytė iš vandens ir lyg paukštelis skrenda palei vandenį kokią minutę. Jų buvo gan daug ir mums buvo įdomu į jas žiūrėti.

Kai atplaukėme į Avalon uostą, laivą sutiko daug žmonių, orkestras, dainininkai. Mes matėme žmogų, kuris darė visokius juokus.

Išlipę pasivaikščiojome, pavalgėme, pailsėjome ir nuėjome maudytis. Graži, rami ir mėlyna jūra. Paskui apžiūrėjome salą, nuvažiavome į paukščių sodą, pasiklausėme meksikiečių orkestro.

Artėjo vakaras ir reikėjo grįžti namo. Grįžome ne laivu, bet

jūros lėktuvu. Sulipus į lėktuvą, tokia mergaitė uždarė duris. Ta mergaitė buvo lėktuvo palydovė. Ji buvo basa, ant kaklo turėjo havajiečių vainiką.

Pradžioje plaukėme vandens paviršiumi. Paskui lėktuvas greitėjo, greitėjo ir pradėjo kilti. Man buvo baisu, nes lėktuvu skridau pirmą kartą. Gražu buvo iš augšto žiūrėti į jūrą ir plaukiančius laivus. Kai lėktuvas pradėjo leistis, mergaitė liepė užsirišti diržus. Lėktuvas nusileisdamas išmušė vandenyje gilią duobę. Paskui iškilo į paviršių, priplaukė prie tilto ir mes išlipome. Važiuojant namo, tėvelis trupučiuką paklydo, bet greit suradome tikrąjį kelią ir laimingai grįžome namo.

Rasa Kojelytė, 7 m.

KAIP MES PAMINĖJOM LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS DIENĄ

Washingtono šeštadieninė mokykla Lietuvos Nepriklausomybės sukaktį paminėjo šeštadienį vasario 17-ą dieną. Tą dieną pamokų beveik nebuvo, nes visi vaikai ruošėsi minėjimui. Jiems padėjo mokytojos — ponios O. Tautvydienė ir ponios A. Aistienė. Vieni ruošėsi šokti, kiti mokėsi dainuoti ir deklamuoti. Pirmą valandą prasidėjo pats minėjimas. Jį atidarė Antanas Dambriūnas ir paprašė visus sugiedoti Lietuvos himną. Paskui p. L. Dambriūnas skaitė paskaitą apie Vasario 16-ją. Po paskaitos

visi mokiniai suėjo į sceną ir padainavo dainą "Lietuva brangi". Paskui Rusnė Vaitkutė padeklamavo Maironio eilėraščių "Jūratė ir Kastytis". Pianinu pritarė Dainė Puzinauskaitė. Tada Kazys Zundė padeklamavo Maironio eilėraščių "Pirmyn į kovą" ir po to visi sudainavo dainą "Žygis į Vilnių". Virgilijus Viliamas paskaitė apsakymėlį "Pirmo laisvės savanorio žuvimas", o Mindaugas Aistis pasakė eilėraščių "Senovės daina". Toliau visi padainavo "Išbėg, išbėgo", o Aurelija Zundytė padeklamavo Leonardo Žitkevičiaus eilėraščių "Lietuvos laukai". Vakare Aistytė papasakojo apie Vinco Kudirkos atsivertimą lietuvių, ir po to visi sudainavom "Lietuviai esame mes gimę". Minėjimo pabaigoje mokiniai pašoko žiogelius ir lenciugėlių. Šokiuose dalyvavo Marytė Dambriūnaitė, Laima Puzinauskaitė, Joanėlė Vaičiulaitytė, Rusnė Vaitkutė, Linas Vaitkus, Mindaugas Aistis, Vakare Aistytė, Jūratė Mažeikaitė, Laima Saldukaitė, Danutė Vaičiulaitytė ir Algytė Zundytė. Minėjimas visiems mokiniams ir svečiams labai patiko.

A. Dambriūnas, 9 metų.

VASARIO 16-oji

Vasario 16-ji lietuviams yra tas pats, kas amerikiečiams Liepos 4-ji. Amerikiečiai nepriklausomybę laimėjo 1776 metais. Prieš tai juos valdė Anglijos karalius. Lietuva savo nepriklausomybę atgavo 1918 metais Vasario 16-ą dieną. Tai reiškia, kad

Lietuva ir seniau buvo laisva. Tada ją valdė karaliai ir kunigaikščiai. Pirmas nepriklausomos Lietuvos karalius buvo Mindaugas, o vėliau Lietuvą valdė Gediminas, kuris pastatė Vilniaus miestą. Po jo Lietuvą valdė Algirdas ir Kęstutis, kuriems mirus Lietuvos valdovu tapo Kęstučio sūnus Vytautas Didysis. Jis labiausiai išplėtė Lietuvą. Vėliau Lietuva susidraugavo su Lenkija ir rinkdavosi bendrą karalių. Pirmas bendras karalius buvo lietuvis Jogaila. Po jo valdė Kazimieras, švento Kazimiero tėvas, Aleksandras ir kiti karaliai.

Bet Lietuvai lemta gyventi tarp dviejų nedraugiškų kaimynų — Rusijos ir Vokietijos. Jos dažnai Lietuvą puldinėjo. Ir tuo metu, kai Amerika savo nepriklausomybę laimėjo, Lietuvą bei Lenkiją puolė trys jų kaimynai ir panaikino jų nepriklausomybę. Lietuva buvo rusų paverpta 120 su viršum metų. Tačiau po Pirmojo pasaulinio karo Lietuva vėl atgavo nepriklausomybę, kurią Lietuvos sostinėje Vilniuje paskelbė Lietuvos Taryba 1918 metais vasario 16-ą dieną. Nepriklausomybės raštą pasirašė 20 Tarybos narių — daktaras Jonas Basanavičius, Antanas Smetona, Aleksandras Stulginskis, Kazys Bizauskas ir kiti. Vėliau Antanas Smetona buvo pirmas Lietuvos prezidentas, o Aleksandras Stulginskis antras. Apie tai mums mokiniams papasakojo p. L. Dambriūnas Lietuvos nepriklausomybės minėjime, kurį suruošė Washingtono šeštadieninė mokykla.

A. Dambriūnas, 9 metų.

LAIŠKAI "EGLUTEI"

EGLUTĖ

Man patinka labai eglutė. Ji žaliuoja vasarą ir pavasarį ir žiemą. Kai ateina žiema, eglutė labai graži. Man patinka eglutė. Ji gražesnė už kitus medžius. O man patinka ir skaityti "Eglutę".

Laimutė Dapkutė, 8 m.
Hartford, Connecticut

Mielos Seselės,

Man labai patinka gauti "Eglutę". Man labiausiai patinka "Algis ir Alytė". Aš visada padarau mįsles. Aš dabar prašau: Svirplio Muzikanto keliones (abi dalis). Siunčiu \$4.50.

Dėkoju,
Vytautas Paskus,
Chicago, Illinois

Miela Eglute,

Man patinka skaityti "Eglutę". Ten yra eilėraščių ir įdomių pasakų. Ten buvo tęsinys "Antanukas keliauja". Jis man labai patiko. Aš noriu paklausti, kodėl Antanukas nebaigė keliauti. Jis nuėjo iki Nemuno kranto ir sustojo.

Jūsų skaitytojas
Pranas Valys,
5-to skyriaus mokinys
Naugatuck, Connecticut

PASTABA: Redakcija nori pranešti, kad "Antanukas keliauja" bus pertraukiama tik keliems mėnesiams, o po to vėl pasirodys "Eglutės" puslapiuose.

MŪSŲ KŪRYBA

GEGUTĖLĖ

Ar užkukuosi man, gegutėle? Pasakojo man mamytė, kaip pavasarį Lietuvoje vaikučiai laukdavo atskrendant gegutės ir, svarbiausia, išgirsti užkukuojant pirmą kartą, nes tada, sakydavo, išsipildys viskas, ko tu tik norėsi. Pavyzdžiui, jei pinigų norėsi, tai ir lauk jos su pinigėliu kišenėj, o jei ko kito norėsi, laikyk stipriai širdelėj.

Ir aš norėčiau, kad tu man užkukuotum, gegutėle, kad greit galėčiau nuvažiuoti į Lietuvą, pabėgioti po jos žalias gėlėtas pievas, parankioti sirpstančių uogelių, pamatyti užtekančią sau-

lę ir aplankyti savo Babunę, kurią aš taip labai myliu ir vadinu ją savo Lietuviška Mama.

Rita Čepulytė, 8 m.
III-čio skyriaus mokinė

VARNĖNUI

Sveikas varnėne,
Sugrįžęs sveikas,
Man padainuoki
Gražiai ir linksmi.
Tave pabučiuosiu,
Kaip motina vaiką
Ir mano širdelėj
Pražys pavasario žiedai!

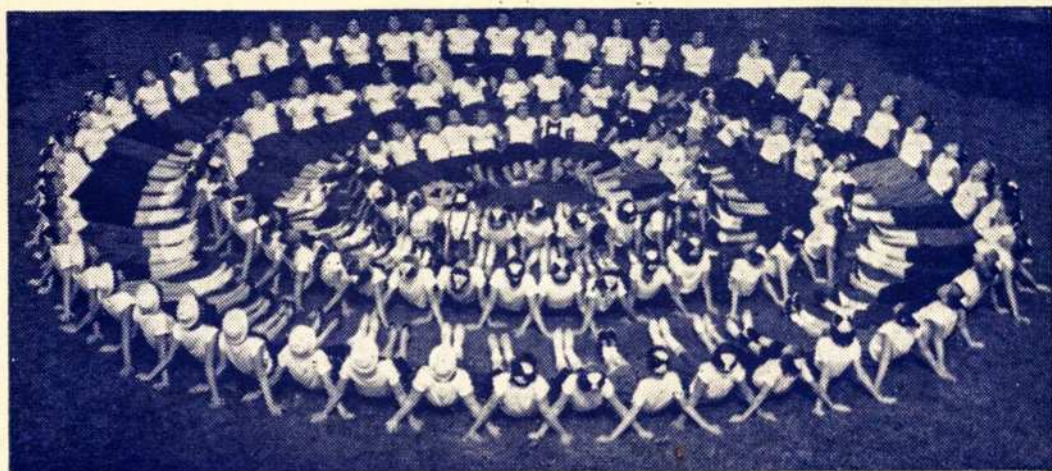
Rita Šmigelskytė,
16-to Vasario gimnazijos
mokinė

VISOS LINKSMOS LIETUVAITĖS KVIEČIAMOS Į NEK. PR. MARIJOS SESERŲ VEDAMAS VASAROS STOVYKLAS

**Mergaičių vasaros stovykla
Putnam, Connecticut
vyksta nuo
liepos 1 d. iki liepos 29 d.**

**Kreipkitės:
CAMP IMMACULATA
R. F. D. 2
Putnam, Connecticut**

**Mergaičių vasaros stovykla Manchester, Michigan,
Chicagos, Clevelando ir Detroito trikampyje,
vyksta nuo liepos 8 d. iki liepos 22 d.**

Kreipkitės:

Iki birželio 15 d.

DAINAVA

**Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2
Putnam, Connecticut**

Nuo birželio 15 d.

DAINAVA

**Lithuanian Youth Camp
15100 Austin Rd.
Manchester, Mich.**

Į stovyklas priimamos mergaitės nuo 7 iki 16 metų amžiaus.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 26 — 1. Katė; viščiukas; 3. duonos kepalas; 4. saulė, javai, šienas, žmogus; 5. žvaigždės; 6. batai; 7. bitės; 8. pypkė; 9. akys; 10. dantys ir liežuvis; 11. pirštai ir dantys; 12. šešėlis; 13. pypkė; 14. kopūstas; 15. naginės; 16. žasiukas; 17. lova, stalas ir langas; 18. laikrodys.

Žuvytės galvosūkis: psl. 27 — Skersai: 2. miške, 6. žuvytė, 8. kartumas, 9. kasos, 11. skiesti, 13. aša, 14. samanos, 16. verkšlenti, 18. antspaudas. Žemyn: 1. žuvauti, 3. šarka, 4. ežeras, 5. strausas, 7. vaistinė, 9. kirmėlė, 10. slysti, 12. kas, 15. arfa, 17. bala.

Gegužio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
Larch.

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKU GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. ŠV. KRYŽIAUS ATRADIMAS
Juvenalis, Ventūra / Arvydas, Diva
4. Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. Izidorius, Solangija / Putinas, Suvida
11. Pilypas ir Jokūbas / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. MOTINOS DIENA
Robertas Bellarminas, Merevena / Surminas, Alvydė
14. Bonifacas, Petronelė / Gintanas, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė
21. Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKU DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. V. JĖZAUS DANGUN ŽENGIMAS
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

91. 189349

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardinės!